

Світлана Гузік,
студентка 4 курсу спеціальності 072
«Фінанси, банківська справа та страхування»
Науковий керівник: **Новосолова Олена Сергіївна**, канд. екон. наук, доцент
кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
Херсонський національний технічний університет,
м. Херсон

ВІРТУАЛІЗАЦІЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ ТА ЇЇ ЗНАЧЕННЯ

Ми живемо у суспільстві, яке дедалі більше зв'язується через мережеві ресурси. Враховуючи цю реальність, ми є частиною кіберкультури, яка формується завдяки цифровій культурі та віртуалізації людських відносин. Цей новий спосіб життя суспільства наводить на думку і про освіту та про те, як будується та застосовується політика освіти стосовно модальності дистанційної освіти для вищої школи. Зростання інтересу до дистанційної освіти в Україні та й в усьому світі за останній рік мало об'єктивні причини.

Саме тому віртуалізація в освітньому процесі набуває все більшого значення. Термін віртуалізація у вищій освіті досить часто асоціюється із забезпеченням дистанційних курсів вищими закладами освіти. В останні роки інтерес до електронної освіти суттєво зріс. Як результат, багато університетів розробили і впровадили власні системи електронної та дистанційної освіти. Вони спрямовані на розвиток інфраструктури для доставки електронних освітніх послуг та навчальних матеріалів, персоналізовані і налаштовуються для кожного окремого користувача.

Інтернет виник через обмін зашифрованою інформацією між чотирма комп'ютерами в період «холодної війни». Однак у перші десятиліття 21 століття Всесвітня павутина досягла немислимих просторів та розмірів з точки зору своєї початкової ідеї. У рейтингу країн за кількістю користувачів мережею Інтернет перші місця посідають Китай (705 млн.), Індія (333 мільйони), США (242 мільйони) та Бразилія (120 млн.) [1]. Такі глобальні трансформації мають наслідки для форм спілкування та соціальних відносин між людьми.

Кіберкультура має три принципи: взаємозв'язок, віртуальні спільноти та колективний інтелект. Взаємозв'язок стосується конкретно з'єднання. Віртуальні спільноти є соціальним оновленням, посиленням зв'язків між людьми, незалежно від їх місцезнаходження чи будь-якої іншої людської характеристики. Взаємодія відбувається від людини до машини, гібридним способом, пов'язуючи людину з комп'ютером, створюючи колективний симбіоз.

Сучасне суспільство все частіше стикаємося з цифровою культурою, яка пропагує інший спосіб розуміння світу, поняття часу і простору. Життя, здається, складається з швидкого доступу, різноманітних зв'язків та безлічі можливостей для отримання знань. З цієї кіберкультури виникає соціальний суб'єкт, який віртуально взаємодіє з реальністю, це не означає, що ця людина самотня або індивідуалізована.

Отже, у суспільстві все змінюється, це стосується і освіти. Процес віртуалізації також може бути використаний як значний педагогічний внесок в емансипаційну, автономну, критичну, спільну та кооперативну, немасову та корпоративістську освіту, яка розкривається за допомогою різних методологій та практик, які нині закріплені у використанні цифрових технологій. Кіберпростір стає місцем, де обмін інформацією, розповсюдження даних відбувається швидко та гнучко.

Коли мова заходить про освіту, особливо для вищої освіти, включення студентів та викладачів у цю цифрову культуру є необхідним, оскільки це допомагає зрозуміти, як політика державної освіти, розроблена державою, відповідає новому способу соціальних суб'єктів зіткнутися зі світом та процесом його пізнання.

Список використаних джерел:

1. Learning in Virtual Spaces. URL: <https://www.uni-wuerzburg.de/en/news-and-events/news/detail/news/learning-in-virtual-spaces/> (дата звернення: 14.04.2021).